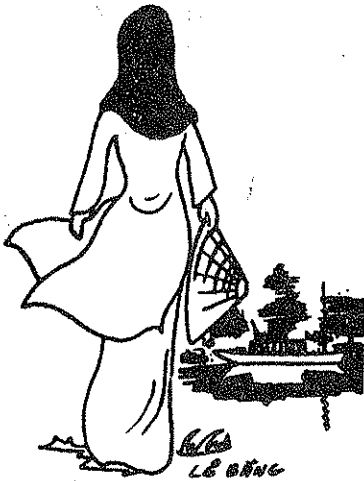

THƠ XUÂN

CHỢ TẾT

Dải mây trắng đỏ dần trên đỉnh núi,
 Sương hồng lam ôm-ấp nóc nhà tranh,
 Trên con đường viền trắng mép đôi xanh,
 Người các ấp tung bùng ra chợ tết.
 Họ vui-vẻ kéo hàng trên cỏ biếc;
 Những thặng cu áo đỏ chạy lon-xon,
 Vải cụ già chông gậy bước lom-khom,
 Cô yếm thắm che môi cười lạng-lẽ,
 Thặng em bé nép đầu bên yếm mẹ.
 Hai người thôn gánh lợn chạy đi đầu,
 Con bò vãng ngộ-nghĩnh đuổi theo sau.
 Sương trắng đỏ đầu cánh như giọt sữa,
 Tia nắng tia nháy hoai trong ruộng lúa,
 Núi uôn minh trong chiếc áo the xanh,
 Đôi thoa son năm dưới ánh bình-minh.

Người mua bán ra vào đầy công chợ.
 Con trâu đứng vỗ dim hai mắt ngủ,
 Để lắng nghe người khách nói bô-bô.
 Anh hàng tranh kiếu-kết quẩy đôi bò,
 Tìm đến chỗ đông người ngồi dờ bán.
 Một thầy khóa gõ lưng trên cánh phướn,
 Tay mãi nghiên hí-hoáy viết thơ xuân.
 Cụ đồ nho đứng lại vuốt râu cằm,
 Miệng nhẩm đọc vải hàng câu đôi đờ.
 Bà cụ lão bán hàng bên miếu cô,
 Nước thổi-gian gội tóc trắng phau-phau.
 Chú hoa-man đầu chít chiếc khăn nâu,
 Ngồi xếp lại đồng vãng trên mặt chiếu.
 Áo cụ lý bị người chen sân kéo,
 Khăn trên đầu đường chít cũng tung ra.
 Lũ trẻ con mãi ngắm bức tranh gà

Mây cô gái ôm nhau cười rữ-rủi,
 Canh anh chằng bán pháo dưới cây đa.
 Những mẹt cam đỏ chót tựa sơn pha,
 Thúng gạo nếp đông đầy như núi tuyết,
 Con gà trống màu thắm như cục tiệt,
 Một người mua cầm cẳng dốc lên xem.

Chợ tung-búng như thê đến gần đêm,
 Khi chuông tối bên chùa vãng-vãng đánh,
 Trên con đường đi các lạng hẻo-lánh,
 Những người quê lũ-lũt trở ra về.
 Ánh đường vãng trên cỏ kéo lê-thê,
 La đa rụng tối-bối quanh quán chợ...

Đoàn Văn Cử
 (Ngày Nay)

BÀI THƠ NUÔI HEO

14

(do một AH ở Louisiana gửi về)

Gần đây, Nhà Nước đã thúc đẩy phong trào phát triển nuôi heo tại các khu gia cư, cao ốc trong thành phố Hồ Chí Minh. Chúng ta phỏng đoán cũng biết rằng hiện trạng này sẽ đem đến lợi ít nhưng hại nhiều! Heo muốn cho chúng lớn phải cần có đủ thức ăn, nhưng ngay đến dân chúng tại thành phố cũng thiếu ăn, làm sao có gì thừa thãi để cho heo ăn? Heo đói là hết ơn sơm đã làm mất sự yên tĩnh của xóm giềng. Heo phóng uế ngay trong phòng sát vách, trên lầu... đã gây mùi hôi khó chịu, gây bệnh cam cúm và truyền nhiễm cho mọi người. Tất cả chi tiết nêu trên đã được bạn tôi, ký giả HT.LA viết cho Tôi trong một bài thơ rất "thâm thúy" sau đây:

Nước nghèo, cơn gặp khó khăn!
Để tăng "thu nhập" cũng cần nuôi heo.
Cũng có lúc "cắm treo heo dúi"
Heo "đồng ca" nhức mỗi xóm giềng
Nhất là giờ tí... nửa đêm
Chẳng "tru bát giới" dỗi quyền xúc no!
Cũng có lúc... ít lo dọn dẹp
Quên vệ sinh thiệt chết anh em!
Có mùi... gió thoảng qua rèm
Làm cho mũi họng bị viêm, nghẹt, khan.
Cũng có lúc kẹt ngang công rãnh
Ông thoát mần chữa bệnh vẫn... nuôi!
Mùa hè nóng nực mùi hôi
Mùa mưa "cuả quy" dạp chửi lênh bênh.
Cũng có lúc... xi trên gác thượng
Máng xối chung, tạm mượn tháo phân
Nuôi heo trên cõi thượng tầng
Chuồng xỉ vách vỡ, tội thân bạn bè.
Heo gác thượng... khó bề chung sống!
Cần mau mau hùn vốn làm ăn
Nhắm nhà lới thế nuôi chung
Hè nhau "giải phong" heo năm gác ba.

HIỆP LIỆT.

